

пръсти още стискаха широкия мечъ, а устнитъ му мълвѣха:

— Слава на князь Менумерота!...

Крепостъта се изпълни съ миризма на горяща борина, събра и смола.

Стенобойнитѣ машини приличаха на малки кули. Отгоре нападателитѣ бѣха изопнали широки мечи кожи, за да отбиватъ стрелитѣ на браницитѣ. Отъ стенобойнитѣ кули се издигаха дълги пжрти, обковани съ жельзо, съ които нападателитѣ се мжчеха да съборятъ назбенитѣ стени. Други докарваха дървени кули, приближаваха ги до стенитѣ на Клисъ, прехвърляха отъ куполитѣ мостоветѣ и навлизаха по бойницитѣ и кулитѣ. Ала тамъ ги причакваха бойцитѣ, които сжпо предаваха своя животъ и се хвърляха на смъртъ.

Отъ високата наблюдателна кула наблюдаваха геройската отбрана благовърнатата съпруга на българския князь и неговиятъ единственъ синъ. Тѣ виждаха отчаяната защита на шепата борци и завземането на крепостъта отъ многобройнитѣ нападатели. Прозвуча призивенъ рогъ. Веригитѣ на подвижния мостъ се спуснаха и крепостната врата на Клисъ се отвори. Настжпи тревога.

Съ викове, враговетѣ минаха по моста и се втурнаха въ крепостъта. Заобиколиха малкото останали защитници.

Бранникътъ Локромъ се доближи до княгинята:

— Господарке, свѣтлиятъ ни господаръ и повелителъ е на бранъ, далечъ отъ насъ. Всѣка съпротива е безсмислена...

Синътъ се притисна до майката:

— Може би ще ни пошадятъ? Да се предадемъ...

Княгиня Тамира извади изъ диплитѣ на одеждата си кжсъ остъръ мечъ.

— Да просимъ милостъ отъ враговетѣ на Бога и на Клисъ ли? — Никога! Вѣрнитѣ войници на князь Менумерота не сж научени да се предаватъ. Тѣ знаятъ да се биятъ и да умиратъ като храбреци. Слава на великия князь! И като заби меча въ гърдитѣ си, извади кървавото острие и го подаде на своя синъ:

— Вземи го, сине! Никакъ не боли!

Надъ Адриатика падна мрачна ношь. Високо надъ Клисъ грѣйнаха тежки сребърни звезди. Тѣ бѣха очитѣ на героитѣ, загинали честно и славно въ крепостъта на князь Менумерота.

Звездилинь Цоневъ

Моя майко мила,
що си ме кърмила,
пѣснички ми пѣла,
въ люлчица люлѣла.
пакъ при тебе ида

съ радостъ да те видя,
книжки да покажа,
весель да ти кажа:
— Майко, посрещни ме,
съ здравецъ накичи ме!